

ὅποιαν μετεχειρίσθη πρὸς ἐπιλογὴν τῶν χωρίων αὐτῶν. Παρομοία ἔρευνα, ὅμως, ἴσως ἐκφεύγει τῶν ὁρίων τῆς παρούσης μελέτης. Ἀπομένει δὲ μόνον ἐξεταστέον, τὸ ἂν ἐνδεχομένως προκύψουν καὶ ἄλλαι ἐπιγραφαὶ μετὰ τὸν ἐπιβαλλόμενον καθαρισμόν, κυρίως εἰς τὰ δωμάτια, ὧν αἱ ἐπιφάνειαι τῶν τοίχων ἔχουν ἐν τῷ μεταξύ καλυφθῆ δι' ὑδροχρωματισμοῦ, ὡς τὸ βορειοδυτικὸν καὶ τὸ νοτιοανατολικὸν δωμάτια τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ τὸ ὑποδωμάτιον τοῦ ζεύγους Σλῆμαν τοῦ δευτέρου ὀρόφου, ἢ διὰ ταπετσαρίας, ὡς τὸ νοτιοανατολικὸν δωμάτιον τοῦ δευτέρου ὀρόφου, ἔτι δὲ τὸ δεύτερον νοτιοανατολικὸν δωμάτιον τοῦ αὐτοῦ ὀρόφου.

Ταῦτα, τὰ ἀξιόλογα, διὰ τὸν ἐπιγραφικὸν διάκοσμον τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Μεγάρου τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου. Ἄν τὸ μέγαρον ἐν τῷ συνόλω του, διὰ τοῦ σχήματος καὶ τῆς μορφῆς του ὁμιλεῖ περὶ τῆς σχέσεως τοῦ Σλῆμαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν τέχνην, ὁ πλοῦτος τῶν ἐπιγραφῶν, ἐκλεκτῶν οὐ μόνον κατ' ἀξίαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀφ' ἐκάστης πληρουμένην σκοπιμότητα, καταδεικνύει τὴν τεραστίαν μόρφωσιν, ἰδίᾳ εἰς λόγον ἐλληνομαθείας, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλην οἰκείωσιν τοῦ σπουδαίου τούτου ἐλληνολάτρου πρὸς τὴν ὅλην ἀρχαίαν ἐλληνικὴν γραμματείαν καὶ ἐξηγεῖ πῶς ὁ παράδοξος κατ' ἀρχὴν φίλος οὗτος τῆς πολιᾶς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἐξεκίνησε μετὰ τόσης πίστεως δι' ἐν ὄντως καταπληκτικὸν ἔργον, καὶ πῶς ἐν συνεχείᾳ ἔφθασεν αἰσίως εἰς τὰ γνωστὰ ἐπίσης καταπληκτικὰ ἐπιτεύγματα. Ἀκριβῶς δ' ἢ διαπίστως αὐτὴ καθιστᾷ ἐπιτακτικωτέραν τὴν ὑποχρέωσιν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος νὰ τιμῆσῃ δεόντως τὸν ἀείμνηστον ἄνδρα, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 100ετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνασκαφῶν του καὶ ἰδίᾳ νὰ μετατρέψῃ τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν του εἰς Μουσεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ διχσώσῃ ὅ,τι δυνατὸν, σχετικὸν πρὸς τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου φιλέλληνος.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΕΙΣ ΛΑΤΙΝΙΚΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ὑπὸ G. M. Lee

A. ΚΑΛΒΟΥ

Αἶ! τῶν θνητῶν οἱ ἐλπίδες
ὡς ἑλαφρὰ διαλύονται
ὄνειρα βρέφους· χάνονται
ὡς λεπτὸν βόλι εἰς ἄπειρον
βάθος πελάγους.

Spes mortalibus, heu, velut
somnia pueri fugax !
Par lamnae tenui obrutae
sub mare illa profundo.

ΣΤΡΟΦΗ ΚΑΛΒΟΥ ΕΠΙΝΟΥΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΛΛΑΜΑ ("Ἀπαντα 8, σελ. 539)

Ἄν, ὀπότεν πεθαίνῃ
πονηρὸς βασιλεὺς,
ἔσβυν' ἢ νύχτα ἐν ἄστρον,
ἤθελον μείνει ὀλίγα
οὐράνια φῶτα.

Pessimum si quemque vorante regem,
Nox, rogo stellam premeres vel unam
pauca tot vasti spatii manerent
lumina caeli.

ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑ

Εἶπα κ' ἐγώ : Ὁ Δούναβις τόσα βασίλεια βρέχει
κ' ὅπου περνᾷ τὸ ρεῦμά του ἀφίνει τ' ὄνομά του.
πλὴν τὸ ποτάμι τὸ μικρὸ ποῦ στὸ λαγκαδιὰ τρέχει
κ' ἀνώνυμο κατακυλᾷ τὰ ταπεινὰ νερά του,
κ' αὐτὸ δὲν εἶναι περιττὸ καὶ ἄσκοπο στὴ φύσι,
ἂν στὴ στενὴ του λαγκαδιὰ λίγους ἀγροὺς ποτίσῃ !

Danuvius multis impertit flumina regnis,
nominis et laudem liquit ubique sui.
Permeat exiguum rivus sine nomine vallem :
an paucos nihil est quod recreavit agros ?

Κ Α Σ Σ Ι Α Σ

Ῥανίδα τύχης εἰκότως αἰρετέον
ἢ κάλλος μορφῆς ἄγαν ἐξηρημένον.

O mihi Fortunae spiret semel aura faventis ;
et fugiat species raraque forma velim.

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Νεκρὰ σκεπάζουν σύννεφα τῶν Μυκηνηῶν τὰ τεῖχη·
Παλάτια, τάφοι, ὄλι βουβά, κ' ἀσάλευτος ἀγέρας,
σὰν ὄνειρον ἀλαργινὸ μιᾶς παναρχαίας ἡμέρας·
Καὶ μέσ' τοῦ ὄνειρου τὰ βαθιὰ φιλιῶν καὶ θρήνων ἦχοι :

Moenia ferali convestis nube, Mycene,
quasque aulas fugiunt Zephyri tumulosque silentes :
antiquae videor recubans meminisse diei,
oscula et e medio spirant lamentaque somno.

ΣΩΤ. ΣΚΙΠΗ

Γιατί θάλασσα ἂν εἶσαι, ποῦ μ' ἔσυρες
μέσ' τὸ κῦμα τῆς ἄγριας σου δίνης,
γίνε τώρα λιμάνι, τὴν ὕστερη
ναυαγὸς νὰ σοῦ φέρω πνοή μου.

Tu mare, quo jactor — sis tandem portus ut istuc
vertam anima laceram deficiente ratem.

Γ. ΑΘΑΝΑ

Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλή
Τὸ κοινότερο χορτάρι
γίνεται τὸ πιὸ ὄμορφο τοῦ Μαγιοῦ λουλούδι·
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλή
τὸ χειρότερο πουλὶ
λέει τὸ πιὸ γλυκὸ τραγοῦδι

Mihi est hortis herba nulla contempta
quae non honore floridi nitet Mai,
funditque passer vilis optimum carmen